

Josef G. Rheinberger

(1839-1901)

Der Strom op.108 no.1 (tekst: Robert Reinick)

Tief in waldgrüner Nacht
ist ein Bächlein erwacht,
kommt von Halde zu Halde gesprungen,
und die Blumen, sie stehn
ganz verwundert und sehn
in die Augen dem lustigen Jungen.

Und sie bitten: "Bleib hier
in dem stillen Revier",
wo sie drängen den Weg ihm zu hindern.
Doch er küßt sie im Flug,
und mit neckischem Zug
ist er entschlüpft den lieblichen Kindern.

Und nun springt er hinaus
aus dem stillgrünen Haus.
„O du weite, du strahlende Ferne!
Dir gehör' ich, o Welt!"
Und er dünkt sich ein Held,
und ihm leuchten die Augen wie Sterne.

"Gebt mir Taten zu tun!
Darf nicht rasten, nicht ruhn,
soll der Vater, der Alte, mich loben!"
Hoch zum Flusse geschwellt,
von dem Fels in die Welt
braust er nieder mit freudigem Toben.

["Gebt mir Taten zu tun!
Darf nicht rasten, nicht ruhn!"
Und schon hört man die Hämmer ihn
schmettern; und vorbei an dem Riff
trägt er sicher das Schiff in dem Kampfe
mit Sturm und mit Wetter.]

Immer voller die Lust,
immer weiter die Brust!
Und er wächst zum gewaltigen Strome;
zwischen rakendem Wein
schauen Dörfer darein,
und die Städt', und die Burgen und Dome.

Und er kommt an das Meer,
herlich leuchtet es her
wie verklärt von göttlichem Walten.
Welch ein Rauschen im Wind?
"Du mein Vater!" "Mein Kind!"
Und er ruht in den Armen des Alten.

De stroom

Diep in de woudgroene nacht
is een beekje ontwaakt,
komt van helling naar helling gesprongen,
en de bloemen, zij staan
zeer verwonderd en kijken
de vrolijke jongen in de ogen.

En ze vragen: „Blijf hier
In het stille gebied",
waar zij trachten zijn doortocht te hinderen.
Maar hij kust ze in 't voorbijgaan,
en met een plagerige draai
is hij ontglipt aan de lieflijke kinderen.

En nu springt hij naar buiten
uit het stille groene huis.
„O jij wijde, jij stralende verte!
Jou behoort ik, o wereld!"
En hij dunkt zich een held,
en zijn ogen stralen als sterren.

„Geef mij daden te stellen!
Ik mag niet stoppen, niet rusten,
wil de vader, de oude, mij loven!"
Als een hoog gezwollen vloed,
van de rots de wereld in
bruist hij omlaag met vrolijk geraas.

[„Geef mij daden te stellen!
Ik mag niet stoppen, niet rusten!"
En reeds hoort men hem de hamers
slaan; en voorbij het rif draagt hij
veilig het schip in de strijd
met storm en met noodweer.]

Steeds groter de vreugde,
steeds wijder de borst!
En hij groeit tot een machtige stroom;
tussen wijnranken
kijken dorpen naar hem,
en de steden, de burchten en kathedralen.

En hij komt bij de zee,
heerlijk schittert die
als verlicht door een goddelijke macht.
Wat ruist er in de wind?
„U mijn vader!" „Mijn kind!"
En hij rust in de armen van de oude.